

El flautista d'Hamelín

Els nens i les nenes de la ciutat el van començar a seguir, abduïts per aquella música

Els contes de tota la vida es poden vestir de moltes maneres. El projecte *Dibuixacontes* presenta cares conegudes que expliquen aquells clàssics amb què ens hem fet grans, mentre il·lustradors els omplen de traços i colors. El tercer conte d'aquesta sèrie (produïda per Alguna Pregunta per al canal de Youtube de Betevé) és *El flautista d'Hamelín*, un conte popular alemany adaptat en català per Estel Solé (<https://estelsolepoesia.wordpress.com/about/>) . El narra el periodista Jordi Basté i el dibuixa la il·lustradora Noemí Villamuza. (<http://www.noemivillamuza.com>)

Vídeo: <https://www.youtube.com/watch?v=64I8O-4CEwc>

Un dia, quan els habitants d'Hamelín van sortir al carrer, van observar atònits que una plaga de ratolins havia envaït la ciutat. Aquells animalons corrien per tot arreu, i n'hi havia tants que havien format una catifa i gairebé no es veia el terra que la gent trepitjava. El ratolins es menjaven el gra de totes les granges i el menjar de tots els rebosts. Els ciutadans estaven desesperats; no sabien d'on venien tants ratolins i tampoc sabien què podien fer per posar-hi remei. La invasió va durar dies. Fins i tot els gats van deixar de caçar els ratolins i van fugir d'Hamelín, esparverats per aquella situació tan desagradable.

L'alcalde de la ciutat va convocar una reunió d'urgència a l'ajuntament. Entre tots van decidir que oferirien cent monedes d'or a qui aconseguís fer desaparèixer les rates dels carrers d'Hamelín. Ben aviat va aparèixer un flautista llargarut i esprimatxat.

«La recompensa serà per a mi! Us puc assegurar que aquesta nit no quedarà cap ratolí a la ciutat - va assegurar el flautista.

Ningú s'ho acabava de creure, però el van deixar fer.

El flautista va començar a passejar pels carrers i carrerons d'Hamelín fent sonar una curiosa melodia amb la seva flauta. I les rates, en sentir aquell so captivador, van sortir del cau i van seguir enfollides el flautista formant una comparsa. El flautista es va endur els ratolins fora dels murs de la ciutat i els va fer creuar un riu. Allà, en aquelles aigües turbulentes, tots els ratolins van morir ofegats.

Quan els habitants d'Hamelín van veure que la ciutat tornava a recuperar la normalitat, van respirar alleujats i van organitzar una festa que va durar tota la nit.

L'endemà al matí, el flautista es va presentar a l'ajuntament i va demanar les cent monedes d'or que li havien promès. Però ni l'alcalde ni els ciutadans, que ja s'havien oblidat del problema, van voler-li pagar.

«Sí, home! Et penses que et pagarem cent monedes d'or? No has fet res, només has tocat la flauta. No et mereixes els diners! -li va dir l'alcalde ben enfadat.

La gent de tota la ciutat li va donar l'esquena i el va convidar a marxar d'Hamelín. El flautista, empipat i decebut per la falta d'agraïment, va sortir al carrer i va fer sonar una nova melodia amb la flauta mentre passejava per tot el poble; aquesta vegada, en lloc de ratolins, els nens i les nenes de la ciutat el van començar a seguir, abduïts per aquella música fascinant. Els pares i els familiars cridaven els seus fills perquè tornessin a casa, però els nens i les nenes no feien cas dels plors i els precs dels adults. El flautista se'n va anar d'allà i es va endur els infants darrere seu. Els va portar lluny, ben lluny, i ningú sabia on eren ni com fer-los tornar.

Des d'aleshores, a Hamelín, ningú hi ha tornat a veure nens ni ratolins. Els seus habitants van pagar molt car el menyspreu cap al flautista que els havia salvat de la plaga de ratolins, i van aprendre que quan algú ofereix ajuda sempre s'ha de valorar, per més petita i insignificant que la considerem.

